

Sygn. akt II CSK 53/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku J.S.
przy uczestnictwie D.W.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 6 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 23 czerwca 2017 r., sygn. akt II Ca .../17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni – J.S. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 23 czerwca 2017 r., w której oddalono jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 1 grudnia 2016 r., w wyroku tym oddalono wniosek wnioskodawczyni o zasiedzenie przez nią nieruchomości położonej w R. nr [...] o pow. 0,87 ha.

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzuty naruszenia art. 336 k.c. w zw. z art. 172 § 1 i § 2 k.c. Skarżąca domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości w wyniku uwzględnienia wniosku, ewentualnie – uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Motywuując wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wyjaśniła, że w rozpoznawanej sprawie występują istotne zagadnienia prawne, które „sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy kwestia stosunku psychicznego posiadacza do rzeczy jest elementem wyłącznie dobrej lub złej wiary posiadacza (...), czy też stosunek psychiczny posiadacza do rzeczy i jej posiadania jest również elementem oceny charakteru prawnego posiadania (...).

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Analizując orzeczenia Sądów meriti, treść skargi kasacyjnej oraz zawartą w niej prawną motywację o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie występuje potrzeba rozstrzygania – jak wywodzi wnioskodawczyni – „istotnego zagadnienia prawnego”, ponieważ opisane w skardze zagadnienie w ogóle nie wystąpiło (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Ustalenia faktyczne obu Sądów meriti przekonywają o tym, że wejście wnioskodawczyni w posiadanie spornej nieruchomości gruntowej (nr...) nastąpiło za zgodą ówczesnego właściciela tej nieruchomości. Władanie tą nieruchomością przez wnioskodawczynię także w okresie zmiany jej właściciela, następowało w ramach umowy użyczenia (art. 710 k.c.) i miało charakter posiadania zależnego (s. 5, 8 i 9 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia). Sądy meriti bardzo dokładnie ustaliły jednocześnie okoliczności wejścia przez wnioskodawczynię we władanie nieruchomością, a także okoliczności i sposób wykonywania władztwa

(posiadania) nad tą nieruchomością przez wnioskodawczynię (posiadacza zależnego) i kolejnych właścicieli (posiadaczy samoistnych). W świetle tych ustaleń przekonywająca jest ocena Sądu Okręgowego, że w rozpoznawanej sprawie nie doszło jednak – w wyniku odpowiednich czynności wnioskodawczynie – do zmiany charakteru jej władania sporną nieruchomością (z władania zależnego na władanie samoistne). Istotna jest także ogólna uwaga Sądu Okręgowego, iż gdyby jednak doszło jednak do zmiany charakteru posiadania przez wnioskodawczynię, wniosek jej o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości byłby uzasadniony, jeżeli zmiana taka nastąpiłaby najpóźniej w 1987 r. Tymczasem okoliczności, na które powoływała się wnioskodawczynie w toku postępowania i które miałyby uzasadniać wspomnianą zmianę charakteru posiadania, powstały w dużo późniejszym okresie (s. 10 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia).

Warto zauważyć, że w skardze kasacyjnej kwestionuje się w ogóle, że pomiędzy wnioskodawczynią a właścicielem nieruchomości nr [...] (i dalszymi jej właścicielami), doszło do powstania stosunku użyczenia (art. 710 k.c.), a tymczasem w podstawach skargi kasacyjnej nie podano w ogóle tego przepisu i art. 65 k.c. Stwierdzeniu skarżącej, że stron nie łączył żaden stosunek (obligacyjny) nie może być utrzymane w świetle ustaleń faktycznych w danej sprawie. Podnoszono w skardze okoliczności „wyłączonego dostępu” do nieruchomości („wyłączonego władania nią może się właśnie łączyć z zawartą per pacta concludentia umową użyczenia; art. 710 k.c.) i nie przesądza jeszcze - wbrew stanowisku skarżącej – o samoistnym posiadaniu przez nią nieruchomości nr [...] w rozumieniu art. 172 k.c.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy na podstawie art. 389⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

kc

